

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

13. Quid sit gratia consequens seu subsequens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

gratia deprompta est: Nolentem pravenit ut
 in Enchirid. vellet: volentem subsequitur ne frustra velit. Hoc
 in Laurent. 47. 33.
 est, ne tantummodo in generali & imperfecta
 voluntate seu velleitate bene vivendi harendo,
 & reluctantes concupiscentia suae motus per-
 ficere non possit quod facere cupit, juxta illud
 Apostoli: Caro concupiscit adversus spiritum, ut
 non quacunque vultis illa faciat. Spiritus igitur
 consequente gratia adjuvat infirmitatem nos-
 stram etiam volentium, ne frustra velimus.
 De hac iterum gratia consequente ibidem
 in Enchirid. dixit: Oramus pro inimicis nostris, ut misericordia
 in canon. Dei praveniat eos sicut pravenit & nos: oramus
 in 33. autem pro nobis ut misericordia eius subsequatur nos.
 Haec est enim essentialis inter utramque gra-
 tiam proprie sumptam differentia, ut pro pra-

veniente gratia sibi met ipsi danda nullus orat
 aut orare possit: consequens autem ab ipso
 homine pro seipso orante impetretur. Cujus
 differentiae causa utramque gratiam pon-
 deranti manifesta est. Nemo enim Deum ro-
 gare potest pro impetranda ejus gratia ante
 fidem ac bonam seu piam qualemcunque
 voluntatem: Initium enim corrigendi cor, fides est.
 Pia ergo voluntas ac fides prius per pra-
 venientem gratiam dari debet, ut ijs acceptis
 possit orare. Nam & desiderare auxilium gratia
 in Lib. de Cup. & grat. Lib. de Cup. & lib. orat. cap. 14.
 initium gratiae est: & Fides non petita conceditur,
 ut ei petenti alia concedantur. Quicquid ergo gra-
 tiae homo precando postulat, non potest esse
 alia nisi consequens bonam voluntatem, quam
 jam ante per pravenientem Dei gratiam ac-
 cepit.

CAPVT XIV.

Declaratur uberius natura gratiae pravenientis & consequen-
 tis ex Prospero, Fulgentio, & ex Concilijs Arau-
 ficano ac Tridentino.

ET ista quidem ad intelligendum gra-
 tiae pravenientis & consequentis dis-
 crimina, abunde sufficere possent, ve-
 runtamen ne quis istum solius Augu-
 stini sensum esse arbitretur, non abs re fuerit
 ostendere, quod eadem discipulorum ejus, ad-
 eoque Ecclesiae Catholicae & Conciliorum
 ejus semper fuerit mens; à qua viderint Scho-
 lastici, utrum sit expediens ac tutum, in Phi-
 losophica talium vocabulorum interpretatio-
 ne harendo discedere. Itaque imprimis san-
 ctus Prosper non aliam gratiae pravenientis
 consequentisque naturam intellexit, nisi illam
 quam superius explicuimus; ut illa praveniens
 dicatur, quae pravenit bonam voluntatem, seu
 bonum voluntatis motum; nec enim invenit
 in cuiusquam corde, sed facit ut gratia verè
 fit gratia hoc est, gratuita. Consequens vero
 quae jam sequitur bonam voluntatem, quam
 homo ex gratia praveniente concepit. Vnde
 sic exprimit Massi iensium presbyterorum sen-
 tentiam, qui servatà gratia consequente pra-
 venientem auferebant: Qui istis resistunt, hoc
 in Respon. sententiae aperte probantur, quod fides (unde inci-
 pit voluntas bona) non sit donum Dei, & quod
 gratia non praveniat liberum arbitrium, dando ei
 videlicet etiam ipsam fidem, ubi est initium
 bonae voluntatis, sed sequatur, & quod gratia
 Dei secundum merita nostra detur. Itaque itatim
 prolixè probat, ita liberum arbitrium gratia
 praveniri, ut operetur in eo etiam ipsam fi-
 dem, hoc est, ipsum etiam initium bonae volun-
 tatis. Et libro contra Collatorem, improbat
 errorem ejus, quo putabat gratiam non in om-
 nibus pravenire voluntatem: Quasi ita utrumque
 in Lib. contra Collat. 33.
 recipiendum sit, juxta Cassianum, ut in alijs homi-
 nibus, voluntas gratiam in alijs GRATIA PRA-
 VENIAT voluntatem, & non ita ut in omnibus vo-

luntas gratiam SUBSEQUATUR. Hoc est, ad-
 mittebat respectu quorundam gratiam prave-
 nire voluntatem, quos ex malis scilicet bonos,
 ex nolentibus volentes faciebat, respectu alio-
 rum vero gratiam tantum consequi volunta-
 tem, utpote qui per seipso crederent.
 Sed gratias illas multo luculentius expli-
 cuit sanctus Fulgentius, diversis operum suo-
 rum locis, ex quibus prolixitatis vitanda cau-
 sa pauca delibabimus. Sic ergo de illis dis-
 serit libro primo ad Monimum: Ipse donat gra-
 tis indigno gratiam qua iustificatus impius illumine-
 tur munere bona voluntatis, & facultate bona ope-
 rationis; ut praveniente misericordia bo-
 num velle incipiat & subsequente misericordia
 bonum quod vult facere valeat. Et paucis interpo-
 sitis uberius: Ve hoc mereantur, ipsa praveniendo
 misericorditer incipit, ipsa subsequendo custodit.
 Ista gratia in Scripturis etiam misericordia nomi-
 nat; De qua dicit David: Deus meus misericordia
 eius pravenit me. Et alio loco: Misericordia tua
 subsequetur me per omnes dies vitae meae. Pravenit
 igitur impium ut fiat iustus: subsequitur iustum
 ne fiat impius. Pravenit caecum ut lumen, quod non
 invenit, donet: subsequatur videntem, ut lumen,
 quod contulit, servet. Pravenit discipulum ut surgat;
 subsequitur elevatum ne cadat. Pravenit donans bo-
 num bonam voluntatem: subsequatur bene volentem,
 operando in illo boni operis facultatem. Hoc igitur
 ista misericordia Dei in homine subsequitur, quod
 praveniens ipsa largitur. Et iterum post multa.
 Praestitavit ad regnum quos ad se praeservit mise-
 ricordia pravenientis auxilio reditu-
 ros, & in se misericordia subsequente auxilio
 esse mansuros. Et in libro de Incarnatione &
 gratia: Cum ergo Paulus esset blasphemus & perse-
 cutor & contumeliosus, non ideo est adiutus Dei gratia,
 quia credere voluit id est, gratia consequente, sed ut
 in Lib. de Inc. & grat. cap. 14.
 in Lib. de Cup. & grat. Lib. de Cup. & lib. orat. cap. 14.
 in Lib. de Cup. & grat. Lib. de Cup. & lib. orat. cap. 14.
 in Lib. de Cup. & grat. Lib. de Cup. & lib. orat. cap. 14.